

И тъй, какъвъ трѣбва да бжде идейниятъ човѣкъ? — Той трѣбва да се отличава съ устойчивостъ. Той трѣбва непрекъснато да държи въ ума си идеята за Бога. Откакъ се роди до деня на заминаването си, тази идея трѣбва да бжде непрерывна. Нѣма сила въ свѣта, която може да премахне идеята за Бога отъ съзнанието на човѣка. Идеята за Бога трѣбва да живѣе въ човѣка като изворъ на неговия животъ. Който умира, той е изгубилъ тази идея. Идеята за Бога не е нищо друго, освенъ връзка на човѣшката душа съ Бога. При всички условия на живота, тайно въ душата си, човѣкъ трѣбва да пази тази връзка, защото отъ нея зависи успѣха на неговия животъ. Следователно, при каквито условия и да се намира, човѣкъ трѣбва да пази тази вътрешна връзка. За да пази тази връзка непрерывна, той не трѣбва да се съмнява. Съмнението неизбежно ще дойде, но човѣкъ трѣбва да се изпита, да види, доколко може да издържа. Човѣкъ трѣбва да се пази отъ отрицателните качества, защото тѣ изсушаватъ източникътъ на живота. Тѣ спъватъ еволюцията на човѣка, не му даватъ възможностъ да реализира своитѣ желания.

Като се говори за съмнението, ние имаме предъ видъ онова съмненне, което разклаща основитѣ на вѣрата. Не е въпросъ за съмнението, което, като птица, прехвърква надъ главата на човѣка и отминава. Тукъ